

Isidoro Zorzano je vyhlásený za ctihodného

21. decembra Svätý Otec, pápež František, poveril Kongregáciu pre kauzy svätých, aby promulgovala dekréty týkajúce sa 8 káuz kanonizácie. Medzi nimi je aj dekrét, ktorým sa vyhlasujú hrdinské cnosti Isidora Zorzana (1902 – 1943), inžiniera, ktorý vstúpil do Opus Dei v roku 1930.

29.12.2016

Monsignor Fernando Ocáriz, ktorý je pomocný vikár a generálny vikár Opus Dei, a ktorý je úradujúcou hlavou prelatury po úmrtí biskupa Javiera Echevarriú, vydal k tejto správe nasledovné vyhlásenie: „Je to chvíľa osobitnej radosti a vďačnosti voči pápežovi Františkovi, ktorú prežívame v tomto čase smútku nad stratou nášho milovaného Preláta.“

Ďalej povedal: „Isidoro Zorzano bol príkladom pracovitosti a ducha služby v profesionálnej práci, oddanosti sociálnej spravodlivosti (ktorá sa prejavovala aj pozornosťou a úctou voči svojim kolegom), príkladom lásky k Eucharistii, veľkej viery v Boha a citlivosti voči ľuďom v núdzi. Zjednotený so všetkými veriacimi a priateľmi Prelatury, a s mnohými ďalšími ľuďmi prejavujúcimi oddanosť Isidorovi, prosím nášho Pána, aby nám Isidorov príklad pomáhal rásť v týchto oblastiach, ktoré sú také

dôležité v živote kresťana, aby sme boli dobrými synmi a dcérami Cirkvi.“

Monsignor José Luis Gutiérrez, postulátor kauzy, v rozhovore prízvukoval Isidorovu vernosť a ponúkol ho ako vzor pre pracujúcich. Monsignor Gutiérrez ďalej poukázal na to, že Isidorova povestť svätosti je veľmi rozšírená (bolo prijatých vyše 5 tisíc prípadov vyslyšaných prosieb na jeho príhovor) a navrhol, aby sa využila výhoda tejto novej fázy smerujúcej k beatifikácii, prosbami o vyslyšanie modlitieb a o zázraky na príhovor Isidora.

Krátky životopis (širší životopis TU)

Isidoro Zorzano sa narodil v Buenos Aires (Argentína) 13. septembra 1902. O tri roky neskôr jeho rodina emigrovala do Španielska a usadila sa v meste Logroño. Počas stredoškolských štúdií sa spriatelil so spolužiakom Josemaríom Escrivá.

Počas dospievania začal Isidoro brať svoj život viery vážnejšie a snažil sa nájsť kňaza, ktorý by mu radil ako žiť kresťanský život. Isidoro vykonával skutky milosrdenstva a vždy sa snažil pomáhať ľuďom vo svojom okolí. Po získaní titulu priemyselného inžiniera v roku 1927 pracoval v lodenici v Cadize. Neskôr sa presťahoval do Malagy a začal pracovať pre Andalúzsku železničnú spoločnosť. Vyučoval tiež na miestnej priemyselnej škole. V tomto období začínal pociťovať narastajúci duchovný nepokoj.

V roku 1930 Josemaría Escrivá (ktorý bol vysvätený za kňaza 5 rokov predtým) mu vysvetli posolstvo Opus Dei: usilovať sa o svätosť a robiť apoštolát v prostredí svojej každodennej práce a svojich povinností. Isidoro si uvedomil, že tento ideál zodpovedá jeho vlastným životným očakávaniam a rozhodol sa vstúpiť do Opus Dei. Prehĺbil si svoj

život modlitby, vstával skoro ráno, aby mohol ísť na svätú omšu a prijímanie, spolupracoval na aktivitách na pomoc núdzným ľuďom. Bol známy pre svoj zmysel pre spravodlivosť, duch služby a blízkosť voči ľuďom, ktorých v práci viedol.

Počas španielskej občianskej vojny pomáhal mnohým ľuďom, poskytoval im nevyhnutné veci, potraviny, duchovnú podporu. Usiloval sa o prehlbovanie jednoty so sv.

Josemaríom a členmi Opus Dei.

Prejavoval veľkú lásku k Eucharistii.

Napriek zložitým okolnostiam prinášal sv. Josemaríovi a ďalším kňazom chlieb a víno, aby mohli tajne sláviť svätú omšu. Uchovával konsekrované hostie u seba doma, aby ľudia, ktorí sa skrývali počas vojny mohli prijímať. Informoval ľudí o možnosti slávenia Eucharistie v niektorých bytoch. Takto pomáhal mnohým ľuďom, pričom využíval

svoj štatút cudzinca a rodný list z Buenos Aires. To však bola len nedostatočná ochrana, pretože ho aj tak mohli kedykoľvek zatknúť a popraviť.

Po vojne pracoval Isidoro v Západnej národnej železničnej spoločnosti. Okrem toho ho svätý Josemaría menoval za správcu apoštolských aktivít Opus Dei, a on túto úlohu vykonával veľkodušne a pokorne, nikdy nestrácal pokoj, napriek sústavným finančným ťažkostiam v apoštolských iniciatívach. Isidoro dopodrobna poznal a miloval život Ježiša Krista a na našu Matku sa obracal so synovskou nehou. Lásku k Bohu prejavoval v službe iným a v starostlivosti o malé veci.

Začiatkom roku 1943 mu diagnostikovali malígnu lymfómu. Túto bolestivú chorobu prijal statočne a s odovzdanosťou do Božej vôle. Zomrel v povesti svätosti 15.

júla toho istého roku, vo veku 40 rokov a bol pochovaný na cintoríne v La Almudena. V roku 2009 boli jeho telesné pozostatky prenesené do farnosti sv. Alberta Veľkého v Madride, kde spočívajú až doteraz.

Priebeh kauzy kanonizácie (podrobnejšia chronológia TU)

Informatívna fáza procesu o Isidorovi Zorzanovi prebiehala v Madride medzi rokmi 1948 a 1961. Celkovo svedčilo 71 svedkov, vrátane sv. Josemaríu Escrivá. Neskôr blahoslavený Pavol VI. a svätý Ján Pavol II. modifikovali normy pre kauzy kanonizácie. V dôsledku toho sa uskutočnil ďalší proces v Isidorovej kauze v rokoch 1993 až 1994. Kongregácia pre kauzy svätých vydala dekrét o platnosti oboch procesov, informatívneho aj následného z roku 1994.

25. marca 2006 bolo Kongregácii pre kauzu svätých predložené „positio“ o

živote a cnostiach služobníka
Božieho. 17. novembra 2015
mimoriadne stretnutie teologických
konzultorov vydalo pozitívnej
stanovisko k otázke uplatňovania
hrdinských cností Isidorom
Zorzanom. 13. decembra 2016 riadne
zasadnutie kardinálov a biskupov
schválilo toto stanovisko.

21. decembra 2016 pápež František
obdržal od kardinála Angela Amata,
prefekta Kongregácie pre kauzy
svätých, podrobnú správu o
jednotlivých fázach tejto kauzy. Svätý
Otec ratifikoval stanovisko
Kongregácie a autorizoval
zverejnenie dekrétu, ktorým sa
služobník Boží Isidoro Zorzano
vyhlasuje za ctihodného.

zorzano-je-vyhlaseny-za-ctihodneho/
(08.08.2025)